

Život farností 11

občasník pro farnosti Valašské Meziříčí a Lešná listopad 2008

Kristus Král

Jeden z italských jezuitů, který dává často exercicie, duchovní cvičení, mně dal tuto otázku: Já se snažím stále přidržovat ignaciánské metody a sleduji meditace, jak jsou v exerciční knížce. S jednou však mám potíže. Na počátku tzv. druhého týdne je rozjímání o Kristu Králi. Představme si dobrého krále, vyvoleného Bohem. Ten pak mluví: „Mám v úmyslu dobýt celou zemi.“ Ti, kdo mají čest v těle, poznamenává svatý Ignác, se ochotně nabídnou, rozhodnou se okamžitě, aby se dali takovému králi do služby, aby pak spolu s ním měli podíl na vítězství a na vládě.

K tomu dodal dobrý páter exercitátor: „Přirovnání je přirovnání, víme co se tím míní. Ale je barokní, hodí se do doby španělských dobyvatelů, ale dnešním lidem se nelíbí. Je triumfalistické. Neznáte něco, obrátil se páter na mne, z východní spirituality, co by nahradilo tuto meditaci nějakým vhodnějším obrazem?“

Pokrčil jsem rameny. Přirovnání Krista ke králi, který má dobýt svět, se vyskytuje i u východních otců, u svatého Basila, u svatého Jana Klimaka. Podání svatého Ignáce ovšem dýše duchem baroka. Ale nebylo by lepší, místo nahrazení něčím jiným, dát tomu obrazu víc smyslu, jaký má v Bibli? Vždyť je to jedna ze základních myšlenek Písma a jedna část Starého zákona jsou „Knihy králů“. Evangelium pak tolikrát a za různých okolností mluví o tom, že přišel Kristus založit Boží království na zemi. Jak tomu máme rozumět? Které prvky tu jsou podstatné a které jen na dokreslení obrazu?

Víme, že byl při založení židovského království ve Starém zákoně jistý konflikt mezi prorokem Samuelem a izrael-

skými kmeny. Samuel zastával linii prorockou, ne insti- tuční. Bůh sám si zvolil za daných okolností někoho, kdo by soudil a vedl lid. Židé však chtěli stálou dynastii, krále, jaké měly ostatní národy. Hlavní důvod, který uváděli, bylo stále válečné nebezpečí. Potřebujeme někoho, kdo by nás uhájil proti nepřátelům. Je jich mnoho a v rozptýlenosti na ně nestačí.

Dostali tedy Židé krále. První Saul nebyl ideální, ale jeho nástupce David odpovídal ideálu po všech stránkách. Vyčistil zemi od všech nepřátel, upevnil hranice, založil hlavní město a dynastii. Za jeho syna Šalomouna se už tedy mohlo žít v míru a hojnosti a budovat chrám.

David je ovšem předobrazem Krista. Není tedy divu, že křesťané prvních staletí spojovali ideu osvobození od pronásledovatelů a svobodu církve s ideou Krista Krále. Je to ostatně první typ opravdových obrazů Ježíše: Pantokrator. Spasitel sedí na císařském trůně, oblečen v šaty římských monarchů. Je to obraz triumfální, chceme-li to tak říci, ale je to ikona, která vyjadřuje nezlomnou důvěru. Všichni pronásledovatelé jsou jen do času, i kdyby byli mocní jako světové imperium, jednoho dne se zjistí, že osudy světa neřídí oni, ale ten, koho dali ukřižovat, on je vládce nebe i země a osudů lidí.

Obraz Krista Pantokratora, Vševládnoucího, dominoval v kopulích a absidách chrámů po mnoho staletí. Ale v řeckém prostředí k němu přibyl malý variant. Pod nohama Spasitele jsou duhovky nebeských kruhů. Pouhý estetický prvek? Je tu skryta jiná myšlenka. Židé se báli nepřátel lidí.

dokončení na straně 7

Advent – nejen předvánoční období

Doba přípravy na Vánoce se nazývá advent. Toto označení pochází z latinského slova ‚adventus‘, což znamená příchod. Myslí se zde na příchod Vykupitele Ježíše Krista. Každoročním prožíváním adventu a slavením adventní liturgie církev zpřítomňuje očekávání starozákonních proroků, kteří připravovali lidstvo na příchod Mesiáše. Tím, že se věřící vžívají do atmosféry této dlouhé přípravy na první příchod Vykupitele, ožívují zároveň touhu po jeho druhém příchodu na konci časů, ale rovněž do svého vlastního života.

První začátky slavení adventu se objevují v jižní Galii a ve Španělsku koncem 4. století. Od 12. do 13. století se stal advent začátkem nového liturgického roku, který do té doby začínal Vánoce.

Datum adventních nedělí

Adventní doba trvá čtyři neděle před slavností Narození Páně 25. prosince. Datum první adventní neděle je pohyblivé. Je to proto, že poslední adventní neděle – čtvrtá – připadá vždy na neděli před 25. prosincem (který je hlavním vánočním svátkem). A protože 25. prosinec je každý rok v jiném dni v týdnu, tak i první adventní neděle má každý rok jiné datum. Advent vždy trvá do půlnoci dne 24. prosince (štědrý večer je vigilie – předvečer hlavního vánočního svátku). Někdy se proto stává, že poslední adventní neděle může připadnout i na Štědrý den. V takovém roce trvá advent vlastně jen tři týdny, i když má čtyři adventní neděle.

Adventní věnec

Věnec je od nepaměti symbolem vítězství a královské důstojnosti. I Bible mluví o věnci jako o projevu úcty, radosti a vítězství. Adventní věnec je holdem tomu, kdo je očekáván, a kdo zároveň již přichází jako vítěz, jako král a osvoboditel: Ježíš Kristus. Rozlévající se světlo z hořících svící vyjadřuje přicházejícího Krista, který rozptyluje temnotu a strach, neboť on je „Světlo světa“ (*Jan 8, 12*). Každému, kdo věrně a s láskou vyhlíží příchod Páně, bude předán věnec spravedlnosti, vítězný věnec života. Neboj se. Buď věrný a dám ti vítězný věnec života. (*srv. Zj 2, 10*)

Adventní písně - roráty

Obsah adventní doby výstižně vyjadřují staré české adventní písně – „roráty“, sestavené podle biblických textů, převážně prorockých. (Roráty – název pochází z nejznámější latinské adventní písně pocházející z 16. stol z Francie: „Rorate coeli desuper...“ – „Rosu nám dejte nebesa, dejte nám spasitele...“). Připomínají očekávání spásy, vyvedení ze zajetí a uvedení do Boží blízkosti. Přinášejí ujištění o Boží věrnosti v příslibu spásy.

Tyto staré písně nás spojují s vírou našich předků. Byla to víra hluboká, poučená Božím slovem. Nápěvy i slova písní

překlenují celé generace. Dávají nám zakusit společenství církve, které je rozprostřeno přes celá století.

Význam adventu - advent v nás

Adventní doba našťestí není pouze časem horečných nákupů. Má především svůj duchovní obsah. A tím je nejen příprava na Vánoce! Vyzývá nás k setkávání se s Kristem v našem každodenním životě a připravuje nás na jeho slavný druhý příchod.

V biblické knize Zjevení svatého Jana říká Ježíš: „Hle, stojím u dveří a klepu. Kdo uslyší můj hlas a otevře dveře, k tomu vejdu a budu jíst - já u něho a on u mě“ (*Zj 3,20*). Tyto dveře našeho srdce mají jen jednu kliku – zevnitř. Kristus je ani nevylomí, ani nevypáčí. Zevnitř je můžeme otevřít jen my...

Prožít plodně adventní dobu znamená nově se setkávat s Bohem, který nabízí naplněný život a cestu dál. Přijmout výzvu adventu znamená vycházet mu v ústrety, obracet se k němu, pozvedat k němu své oči, smířit se s ním a s těmi, kdo jsou kolem nás a odhazovat všemožnou zbytečnou přítěž, která nám znemožňuje jít po jeho cestách...

převzato z www.vira.cz

Z poznámek a zápisků otce Jaroslava

Advent - naděje neklame

Přiblížila se adventní doba, doba přípravy na vánoční svátky. Připomíná první příchod Božího Syna mezi lidi.

Dějiny spásy vrcholí v Ježíši Kristu: „Z jeho plnosti jsme byli obdarováni my všichni milostí za milostí“ (*Jan 1, 16*). Skrze něho jsme byli smířeni s Otcem (*Řím 5, 10*). On je První i Poslední, živý, který byl mrtev – a hle, je živý na věky věků (*Zj 1, 18*). Před ním „musí pokleknout každé koleno na zemi, na nebi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán“ (*Flp 2, 10–11*).

Člověk který se s ním setká, odhalí tajemství svého života: „Naše chlouba je v tom, že máme naději dosáhnout slávy u Boha“ (*Řím 5, 2*). „Kristus je ve vás, naděje na věčnou spásu“ (*Kol 1, 27*). „V blažené naději očekáváme slavný příchod našeho velikého Boha a Spasitele Ježíše Krista“ (*Tit 2, 13*).

Tato blažená naděje je cílem našeho života. Začátkem jejího naplnění je radost. Dějiny křesťanství začínají slovy „radujte se“. Evangelium je radostná zvěst, která nám dává opravdovou naději. Naděje ve spásu a blaženost se stává pro věřícího „nadějí, která neklame, neboť Boží láska je vyлита do našich srdcí skrze Ducha Svatého, který nám byl dán“ (*Řím 5, 5*). Tak poznáváme rozdíl v podstatě křesťanské naděje a naděje židů a pohanů:

- naděje pohanů je omezena všeobecným lidským poznáním;
- naděje židů je „mesiášská“;
- křesťanská naděje má základ ve vzkříšení Ježíše Krista. Křesťanská naděje je podstatnou částí víry – jak nás o tom ujišťuje apoštol Petr ve svém prvním listě:

„Veleben buď Bůh, Otec našeho Pána Ježíše Krista. Protože je tak nesmírně milosrdný, daroval nám nový život, takže máme skutečnou naději, když Ježíš Kristus už vstal z mrtvých; dal nám právo na dědictví, které nepomine, dědictví skvělé a trvalé. To na nás čeká v nebi; protože totiž máte víru, chrání vás Boží moc a vede ke spáse, která se má ukázat v konečném čase“ (*1 Petr 3–5*).

Toto úžasné dědictví bude naplněno, ale dokud jsme ještě v tomto pozemském životě, je nám podíl na tomto naplnění zahalen. Toto zahalení je nutné, neboť „mnohými zkouškami“ musíme být očištěni, abychom mohli vejít do věčné blaženosti.

„Skrze naději jsme spaseni“ (*Řím 8, 24*). A Duch sám se v doufajících, kteří volají k Otcí, „přimlouvá vzdechy, které nelze vyjádřit“, aby ve světě došlo k naplnění Synova vykoupení.

Tak je naděje svou podstatou trinitární, Božská. Zde je viditelné, že naděje je theologická ctnost vycházející ze života Nejsvětější Trojice. Proto existuje i ve světě, který je Bohu vzdálen, malá, snad zastřená, zřídka viditelná a přesto nezničitelná naděje. I malá naděje je Bohu příjemná. Posledním místem naděje je Boží srdce. Žasnu nad nadějí, říká Bůh ústy básníka Peguyho.

Naděje jistě vždy předpokládá víru. Ano, „když věříme, máme už v podstatě to, več doufáme; víra nám dává pevné přesvědčení o věcech, které nevidíme“ (*Žid 11, 1*). „Víme, že těm, kteří milují Boha, všechno napomáhá k dobrému“ (*Řím 8, 28*).

Prostřednictvím naděje jsme uváděni do lásky. V Kristu zjevená láska je vlastně jediným motivem pro život žitý z víry. Křesťanská láska je také odpovědí na lásku Boží – neboť

„Bůh z lásky k nám poslal Syna jako smírnou oběť za naše hříchy“ (Jan 4, 10).

Všechny tři ctnosti – víra, naděje a láska – pocházejí od Boha a také k němu jistě směřují. Svátý Pavel je všechny spojuje: „Láska všechno omlouvá, všemu věří, nikdy nad ničím nezoufá, všechno vydrží“ (1 Kor 13, 7).

Víra a naděje jsou výsledkem lásky, která nemyslí na sebe, ale hledá pouze vůli Boží. A v tomto se zrcadlí opravdový křesťanský život.

otec Jaroslav Kašpar

Slovo života

listopad 2008

„Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.“ (Lk 9, 23)

Nemysli si, že když jsi ve světě, musíš se v něm cítit jako ryba ve vodě. Nemysli si, že vstupuje-li ti svět do domu prostřednictvím nejrůznějších rozhlasových a televizních stanic, opravňuje tě to poslouchat všechny programy a dívat se na jakékoliv vysílání. Nemysli si, že když chodíš po cestách světa, můžeš se beztrestně dívat na všechny plakáty a neuváženě si kupovat v trafice nebo knihkupectví kterýkoliv tisk či knihu. Nemysli si že proto, že žiješ ve světě, můžeš si vzít za svůj každý způsob, kterým svět žije, ať už jde o lákavé vzrušující zkušenosti, nemravnost, potraty, rozvody, násilí, krádeže. Nikoli! Ty jsi ve světě, samozřejmě. Ale ty nejsi ze světa.

V tom je velký rozdíl. To tě řadí mezi ty, kteří se živí ne tím, co je ze světa, o čem v tvém nitru promlouvá Boží hlas. Tento hlas je v nitru každého člověka, a jestliže ho posloucháš, umožňuje ti vstoupit do království, které není z tohoto světa, v němž se žije pravá láska, spravedlnost, čistota, mírnost, chudoba a kde panuje sebeovládání.

Proč mnozí mladí lidé utíkají na Východ, například do Indie, aby zde našli trochu ticha a porozuměli tajemství velkých duchovních osobností, ze kterých díky dlouhému umrtvování jejich nižšího já prosvítá láska (...), která oslovuje každého, kdo se k nim přiblíží? Je to přirozená reakce na rámus světa, na hluk, který je kolem nás i v nás a který nenechává žádné místo tichu, abychom mohli slyšet Boha.

Ach my ubozí! Je ale opravdu zapotřebí jít do Indie, když nám Ježíš již dva tisíce let říká: „Zapři sám sebe...“? Křesťanovi není vlastní pohodlný život v klidu. Kristus nežádal a nežádá od tebe méně, chceš-li ho následovat.

Svět na tebe doráží jako rozvodněná řeka a ty musíš jít proti proudu. Svět je pro křesťana jako hustý les, v němž je třeba umět najít správnou cestu. Kudy se tedy vydat? Po stopách Kristových, které zanechal, když kráčel po této zemi. Jsou to jeho slova. Dnes ti opakuje: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe...“

Možná že proto zakusíš opovření, nepochopení, posměch, pomluvy. Přinese ti to osamocení a vybidnutí smířit se s tím, že zanecháš-li pouze povrchního křesťanství, nemusí ti to přinést uznání v očích světa. Ale znamená to ještě víc: „Kdo

chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.“

Ať chceš nebo ne, bolest ztrpčuje každý život. I tvůj. A malé a velké bolesti přicházejí každý den. Chceš se jim vyhnout? Bouříš se? Vyvolávají v tobě reptání? Pak nejsi křesťan.

Křesťan miluje kříž, miluje bolest, i když uprostřed slz, protože ví, že mají hodnotu. Bůh si totiž mezi nespočetnými prostředky, které měl k dispozici pro spásu lidstva, nevybral bolest bez důvodu. Ale on – pamatuj si – poté, co nesl kříž a byl na něm přibitý, vstal z mrtvých.

Vzkříšení je i tvým údělem, jestliže místo toho abys bolesti opovrhoval, ji budeš umět s láskou přijmout – tu bolest, kterou ti přináší život i tvůj důsledný křesťanský postoj. Tehdy zakusíš, že kříž je již na této zemi cestou k radosti, jakou jsi před tím nepoznal. Život tvé duše bude růst, Boží království v tobě bude pevné a vnější svět bude ve tvých očích pomalu ztrácet svou hodnotu a pozbývat lesk. A nebudeš už nikomu závidět. Tehdy se budeš moci nazývat Kristovým následovníkem: „Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, den co den bere na sebe svůj kříž a následuje mě.“

A stejně jako Kristus, jehož jsi následoval, budeš světlem a láskou, která hojí bezpočetné rány trýznící dnešní lidstvo.

Chiara Lubichová

Charita informuje

Taneční večer pro Charitu v Hrachovci – humanitární pomoc

Večer dne 27. září 2008 proběhl v rámci Dne pro Charitu, na svátek sv. Vincence z Pauly – zakladatele a patrona moderního charitativního díla. K tanci a poslechu hrála cimbálová muzika Jasan a DJ Jarek. Bavit se a zároveň pomáhat, tuto možnost měli všichni zúčastnění.

Poděkování patří muzice a v neposlední řadě p. Vladimíru Vaiglovi za přípravu chutné a zároveň zajímavě vyhlížející stravy i za poskytnutí finančního daru. Celkový zisk, jenž byl na Haiti zaslán, činil 24 067 Kč. Děkujeme!

Na tento večer navazovala nedělní mše svatá, kterou celeb-roval spirituál Arcibiskupského kněžského semináře z Olomouce P. Jan Szkandera. V promluvě poukázal na význam charitativního díla v dnešním světě. Při bohoslužbě proběhla sbírka pro Azylový dům – výtěžek činil 37 691 Kč. Rovněž děkujeme!

Upevnění dobrých vztahů v rámci naší organizace, církve a veřejného života, i to bylo smyslem akce. Naším přáním je být organizací otevřenou a ve světě přítomnou.

Rodina bez hranic

V rámci této kampaně probíhá v Městské knihovně výstava fotografií z Haiti a Súdánu, která tématicky koresponduje s projektem Adopce na dálku. O tomto projektu také přednášíme na školách. Vyvrcholením těchto aktivit bude Živý betlém, jenž připravujeme ve spolupráci se ZŠ Sal-

vátor. Akce proběhne na náměstí 21. prosince v 16 hodin, kde bude možnost adopce podpořit finančně.

Tříkrálová sbírka

Proběhne dne 10. ledna 2009. Už nyní se mohou hlásit koledníci a vedoucí skupinek na ředitelství Charity Valašské Meziříčí na telefonním čísle 571 619 981 nebo 777 672 903 u Mgr. Petra Lišky. Předem děkujeme za spolupráci.

Petr Vrána

Odborné sociální poradenství funguje také díky Zlínskému kraji nadále

Charita Valašské Meziříčí poskytuje celkem osm služeb a jednou z nich je odborné sociální poradenství. To navazuje na projekt s názvem Agapi, který pomáhal ženám v těžké životní situaci. Sociální pracovnice s odbornou kvalifikací poskytovaly ženám naději a odborné služby, které mnohdy klientkám umožnily nalézt východisko z jejich životní krize a najít tak nové světlo na jejich životní cestě. V současné době poradna odborného sociálního poradenství pokračuje i po ukončení projektu samotného dále, a to především za podpory Zlínského kraje, který naší Charitě přidělil dotaci ve výši 200 000 Kč. Odborná poradna nyní funguje dvakrát týdně, a pokud ženy cítí, že na své problémy nestačí, že si s nimi nevědí rady, jistě jim ráda pomůže paní Markéta Dřímálová, Dis., která zajišťuje odborné psychologicko-sociální poradenství na vysoké úrovni nejen v poradně Agapi, ale také samozřejmě denně matkám v Azylovém domě. Odborné sociální poradenství za přispění Zlínského kraje úspěšně funguje dále, v případě zájmu o konzultace můžete

paní Dřímálovou kontaktovat na telefonu 737 401 384. Ráda Vám pomůže. Když si uvědomíme, že odborná kvalifikovaná pomoc bližnímu je pro poradenství jedna z priorit, je to hřejivý pocit.

Na zateplení Azylového domu pro matky s dětmi přispěl také Zlínský kraj

Azylový dům pro matky s dětmi, který se nachází v prostorách Charity Valašské Meziříčí, v areálu bývalých kasáren na ulici Kpt. Zavadila, byl od poloviny května až do začátku července obložen lešením a vidět jste zde mohli stavební dělníky, kteří započali stavební práce, jež se nakonec vyšplhaly na částku přes jeden milion korun. Práce bylo mnoho – proběhlo zateplení fasády, které spočívalo v obložení celého domu zateplovacím polystyrénem, okna dostala zvenčí i zevnitř nové parapety a nakonec Azylový dům, v jehož přízemí sídlí i ředitelství Charity, dostal novou barevnou fasádu, která hezky a příjemně ladí s okolím. A nejen to – kromě všech sponzorů, kteří na tuto další etapu celé rekonstrukce Azylového domu Charitě Valašské Meziříčí přispěli, dostala Charita účelovou investiční dotaci na zateplení budovy také od Zlínského kraje ve výši 400 tisíc korun. Rádi bychom Zlínskému kraji i všem, kteří nám přispěli k uskutečnění dobrého díla, poděkovali. Již nyní se zateplení projevuje nižší spotřebou energií, zejména pak při topení. Budova Azylového domu pro matky s dětmi nejen že působí krásně, co se týká vzhledu, ale může se též pochlubit šetrností k životnímu prostředí právě díky úsporám za energie.

Mgr. Petr Liška

ZŠ Salvátor

Exkurze v Gumárnách

Žáci 4. ročníku si prohlédli dne 14. října provoz a výrobu Gumáren Zubří.

Ochránci přírody dětem

V rámci akce na ochranu přírody se žáci 3.–5. ročníku zúčastnili v zámku Kinských soutěží a výukového programu připraveného díky ochráncům přírody z Valašské Meziříčí.

Varhanní koncert – J. S. Bach

Profesionální varhaník Martin Kubát připravil pro žáky školy výchovný koncert zaměřený na život a dílo J. S. Bacha. Poutavý mluvený projev byl prokládán praktickými ukázkami děl tohoto významného umělce. Koncert byl připraven zvláště pro žáky prvního i druhého stupně ZŠ.

Podzimní prázdniny

První po začátku školního roku se uskutečnily ve dnech

27.–29. října 2008. Odpočinuli si příjemně nejen žáci, ale i všichni učitelé.

Abakamuzika

Pro ty nejmenší žáčky naší školy se dne 20. října 2008 uskutečnil v tělocvičně ZŠ Vyhlička hudební program.

Sebehodnocení

Poslední říjnový týden byl již druhým, kdy žáci pod vedením svých třídních učitelů psali do svých žákovských knížek vlastní sebehodnocení, zaměřené na to, jak se jim v celém uplynulém měsíci podařilo zvládnout učivo, zamýšleli se nad svým chováním i nad tím, co by chtěli v příštím měsíci změnit a napravit.

Posezení u cimbálu

V pátek 7. listopadu 2008 ve 20 hodin se v prostorách M-klubu uskutečnila již tradiční akce školy pro rodiče, učitele i absolventy školy „Posezení u cimbálu“. K poslechu i tanci hrála skupina Polajka. Akce byla součástí oslav 15. výročí vzniku ZŠ Salvátor. Všichni zúčastnění se příjemně bavili.

Lenka Adámková

Nikdo mě nepotřebuje

Když má člověk dojem, že ho nikdo nepotřebuje, pak první důležitou dovedností, která mu pomůže tento stav překonat, je schopnost rozlišit mezi ‚objektivní‘ skutečností a jejím pouhým ‚subjektivním‘ vnímáním. Obvykle tomu bývá tak, že se lidé cítí nepotřební v okolnostech, kdy současně mnozí jiní od nich očekávají přízeň, podporu a pomoc.

Pokud stav „nikdo mě nepotřebuje“ trvá delší dobu, může to znamenat – a to je nutno vědět – že jeho původ sahá daleko do minulosti, leckdy až do časného dětství. Nežádá se stává, že rodiče, kteří nejsou se svými dětmi spokojeni (nejčastěji proto, že nejsou spokojeni sami se sebou, se svým manželstvím, zaměstnáním atd.), dávají dětem tyto své pocity otevřeně najevo. Někteří, zvláště ve chvílích zlosti a hněvu, říkají svým dětem, že jim v životě překážejí: v cestě za kariérou, hmotným blahobytem nebo prostě v užívání si života, u dítěte se jeho obraz sebe sama odráží v názoru jeho rodičů jako v zrcadle. Vnímá samo sebe a přemýšlí o sobě stejně, jako jej vnímají a posuzují jeho rodiče.

Když se nám někdo dlouhou dobu pokouší dokazovat, že nás nikdo nepotřebuje a že nic nedokážeme udělat dobře, pak je pro nás důležité, abychom si od svého pocitu, vyplývajícího z cizího názoru na náš život, vytvořili veliký odstup. Takovéto mínění někoho jiného je prostě obyčejnou lží. Každý člověk je potřebný pro ostatní, protože ho ve svém věčném plánu potřebuje sám Bůh. Zároveň s tím, jak získáváme odstup od vlastního pocitu nepotřebnosti, musíme se také učit vidět – pozvolna, po malých krůčcích – že naše práce, úsilí a námaha může prospět mnoha lidem.

Pocit, že nás nikdo nepotřebuje, vzniká také z přílišné sebestřednosti a zahledění se jen do sebe. Když od sebe a od svého nešťastného vnitřního rozpoložení odpoutáme pozornost, musíme se zároveň učit ostatním naslouchat a vnímat jejich očekávání, potřeby a přání. Člověk, který se po dlouhá léta cítí úplně zbytečný, sotva si jen tak najednou uvědomí, že pravda je jiná. Nezbytně potřebuje trpělivost, aby se postupně přesvědčil, že ostatní jej potřebují stejně, jako on potřebuje je. Svoji zkušenost, že je zbytečný, odstrčený, ubohý a slabý, musí člověk prožít v kontextu víry. Ježíš přišel nejdříve právě k takovým lidem, s nimi přebýval a k nim směřoval svoje učení.

A teď jedno cvičení pro tebe, čtenáři, který si myslíš, že tě nikdo nepotřebuje. Najdi v evangeliu místa popisující Ježíšova setkání s lidmi, kteří žili na okraji společnosti a mohli se cítit zbyteční. Neuvádím zde konkrétní biblické texty, abys mohl sám nalézt ty ubohé, nešťastné a odstrčené, se kterými by ses mohl co nejuplněji ztotožnit. Zamysli se nad tím, co pro ně Ježíš udělal a co jim řekl, a snaž se v tom uvídnout všechnu Ježíšovu lásku a starostlivost. Všimni si, jak velice je Ježíš potřeboval. Jenom Bůh nás může doopravdy přesvědčit, že jsme nezbytní pro něj i pro lidi, ke kterým nás chce poslat.

Zkušenost, že nás ostatní potřebují, nevzniká sama sebou.

Často ani nevzniká snadno. Je to výsledek osobního úsilí. Může se nám zdát, že nás nikdo nepotřebuje také proto, že příliš snadno a bez boje couváme ze života, uzavíráme se do sebe, podléháme znechucení, depresi a strachu, zanedbáváme svoje vztahy k bližním. Musíme také prosit Boha, abychom uvěřili, že náš život může být jiný. Čím dříve tomu uvěříme, tím dříve zjistíme, kolik rukou a srdcí nás prosí o pomoc, zatímco my ji neposkytujeme jenom proto, že se jen neustále trápíme myšlenkami o vlastní nepotřebnosti.

Úryvek z knihy Josefa Augustina „Kdo je můj bližní?“

Být otcem

Chlapec se ptá otce, který se právě vrátil pozdě večer z práce: „Tati, kolik korun dostaneš za hodinu práce?“ Otec na syna s údivem pohlédne a odpoví: „Asi dvě stě korun...“ „Tatínku, neměl bys, prosím, padesát korun? Potřeboval bych je...“ Otce ta otázka i prosba rozzlobila a poslal chlapce spát. Po krátké době mu ale svědomí nedalo. Šel do synova pokoje, aby se mu omluvil.

„Tady máš těch padesát korun, které potřebuješ!“ Chlapec vzal s radostí padesátikorunu a sáhl rukou pod matraci. Vytáhl další peníze, které si už dříve naspořil. „Chlapče, co to máš za peníze? A co s nimi chceš udělat?“ ptá se otec. „Teď už mám dohromady dvě stě korun. Mohl bych si od tebe koupit jednu hodinu, tatínku?“

Neměl nikdy čas

Pan farář říká mladým manželům: „Přijďte někdy na mši svatou. Rád vás uvidím.“ „Ano, rádi, ale až ten náš malý trochu vyroste. Teď bohužel nemáme čas, to víte...“

O několik let později malý Petr absolvuje přípravu a přistoupí k prvnímu svatému přijímání. Pak už se v kostele rodina neukáže. Pán farář potká maminku na náměstí a ta vysvětluje: „Rádi bychom přišli, to víte, ale Petřík nechce. A my ho nemůžeme nutit.“

Na gymnáziu přichází nové pozvání. Odpověď: „To je dobře, že nám to říkáte. Dobře, že se farnost o mládež stará. Vždyť by se Petřík mohl dostat do špatné společnosti! Jenže my máme bohužel tak málo času! A neděle je jediný den, kdy se můžeme vyspat.“

Když má již dospělý Petr svatbu, mluví pan farář s rodiči. Maminka vysvětluje: „Teď už má svůj život, do toho mu nemůžeme mluvit! To víte, mladí dnes už nevěří. Co člověk nadělá?“

Po několika letech přijde maminka na faru: „Pane faráři, představte si, náš Petr měl včera autonehodu. Nevíme, jak to s ním bude. Je v kritickém stavu. Prosím, modlete se za něj. Mohl byste jej navštívit?“ „Ano, jistě. A jak se mu to stalo?“ „To víte, jel rychle, neměl čas...“

Převzato z Katechetického věstníku pro brněnskou diecézi.

Poločas pro Paroubka

Volby byly jasným varováním pro pravici, aby se do parlamentních voleb vzpamatovala

Byl jsem velmi rád, že jsem byl ušetřen nutností jít k volbám. Krajské volby v Praze neprobíhaly a senátní volby v mém obvodu také ne. Ošidného dilematu jsem ale úplně ušetřen nebyl. Pár přátel a příbuzných se na mě totiž obrátilo s prosbou o radu – koho mají volit? Nebudu čtenáře nudit detaily pražských senátních kandidátek, ale jeden příklad přesto napoví mnohé o neduzích české politiky.

Syndrom menšího zla

Má sestra volila v senátním obvodu č. 27. Má volit lidoveckého kandidáta Prof. MUDr. Pavla Klenera? Nebo kandidáta ODS, šéfa pražské záchranky Mudr. Zdeňka Schwarze? Oba jsou lékaři, oba jsou nezávislí na kandidátkách ODS či KDU–ČSL. Pavel Klener je bezesporu lidsky příjemnější, než neobyčejně nesympatický kariérista Schwarz, ale jaké mají oba názory? Nikdy se příliš nevyjadřovali k záležitostem mimo svůj obor. Podívám se tedy na jejich webové stránky, ovšem ouha... Profesor Klener zde nemá prakticky nic a doktor Schwarz pět bodů, které ovšem znějí spíše jako program pro volbu starosty než senátora (Praha bez drog, dostupné zdravotnictví atd). Nic o jejich postojích třeba k lisabonské smlouvě, výši daní, reformám, radaru, naší účasti v boji proti terorismu, bioetických otázkách...

Nakonec doporučím volbu profesora Klenera, ten ovšem prohrává a do druhého kola postupuje Schwarz a jeho sociálně–demokratická oponentka Blanka Haindlová. První kolo voleb vyhrála masivně ČSSD, v hrůze z oranžové záplavy doporučuji volit v druhém kole Schwarze.

Je to syndrom celé české politiky. Politika je bohužel čím dál více jen čím dál smutnější volbou menšího zla. Jenže hodně lidí si volbu bere dost osobně a není ochotno se spokojit s chladnou kalkulací typu: „Ano, tento kandidát je sice zkorumpovaný, ale uškodí méně než ten druhý, který je navíc spojený s organizovaným zločinem a chce nám zvýšit daně...“ V současné politice bohužel marně pátráme po někom, kdo by dokázal nadchnout, kým bychom si mohli být sto procentně (nebo alespoň ze tří čtvrtin) jisti, někdo, kdo strhne lidi, naplní je důvěrou v budoucnost, či dokonce ochotou přinášet pro ni eventuálně i určité oběti. Poslední takový byl Václav Klaus v krátkém období počátku 90. let, kdy přesvědčoval český lid o nutnosti vybudovat kapitalismus. Posledním, kdo měl podobnou šanci, byl Jiří Čunek, který si dovolil říct to, co mnoho lidí pálí (o takzvaných sociálně nepřizpůsobivých občanech).

Ani jeden z nich své roli nedostal. Klausův reformní étos utonul ve falešném sebeuspokojení a korupčních aférách, Čunek skončil jako politik, který (ponecháme-li stranou jeho údajnou korupční aféru) na sebe upozornil spíše nevhodnými výroky a neobratným veřejným vystupováním než cíleným politickým vystupováním.

Politika jako svinstvo

Trapně malá účast voličů na předvolebních mítincích dokazuje, jak málo lidi politika táhne. Získat více jak 1000 lidí (včetně turistů), to už musel být na Staroměstském náměstí sám prezident a několik populárních hudebních skupin a bavičů. Politik je dnes takřka synonymem pro nadávku, být členem politické strany se ve slušné společnosti nenesí (sám jsem musel opustit jedno zaměstnání dokonce jen kvůli členství v Mladých křesťanských demokratech). Důsledkem je mimo jiné i permanentní personální krize v politických stranách – slušní, schopní lidé raději volí výrazně příjemnější a (alespoň z krátkodobého pohledu) smysluplnější způsoby zaměstnání nebo trávení volného času, než je vysedávání na schůzích a hádání se s lidmi, se kterými byste normálně nestrávili ani pět minut. Personální krize je tak vidět i v parlamentu, jehož intelektuální i morální úroveň klesá s každými dalšími volbami od roku 1990.

Někdy se strany toto dilema snaží řešit zuřivým hledáním kandidátů mimo vlastní stranu. To může mít dobrý výsledek, pokud se takový kandidát alespoň v hrubých rysech ztotožňuje se stranickým programem. Může to ale dopadnout fiaskem, jako když lidovci v Praze kandidují Johna Boka, komickou postavu pražské (pseudo)intelektuální scény, který kandidoval už za ODS, Nezávislé či Balbínovu poetickou stranu a má s křesťanskými hodnotami asi tolik společného jako Mickey Mouse (je například pro registrované partnerství a eutanázii).

Voliči by se ale neměli nechat úplně znechutit. Ano, na řadě krajů a na magistrátech vznikla bratrstva, která si nahrávají obecní zakázky a čachrují s pozemky. Slabá koaliční vláda nutila premiéra Topolánka stále více spoléhat na „nestandardní“ řešení, zákulisní praktiky, přeběhlíky... Aféra Morava ukázala, jací lidé jsou v nejvyšších patrech politiky. A pak samozřejmě reformy... Jsou takové, jaké jsou (ale pořád lepší než žádné, donekonečna se zadlužovat nemůže... A jestli těch nešťastných třicet korun u lékaře stálo voličům za to dát hlas Paroubkovi, tak by se měli zamyslet nad tím, kolik peněz dávají bez řeči veterináři za svého pejska a zda se také rozmýšlejí nad každými třiceti korunami, když jdou večer na pivo.

Na druhé straně totiž máme Jiřího Paroubka, muže s takřka autoritativními sklony a nepokrytě přejícímu spolupráci s komunisty. Jeho přátelé se na křtu jeho knihy navzájem střílejí z revolverů a pak pořádají honosné pohřby ve stylu sicilské mafie. Jenže Paroubek mohl voličům nabídnout volbu PROTI něčemu, zatímco koalice nenabídla příliš jasně, PRO co by měli lidé hlasovat.

Vybarvit barvy na praporech!

Paroubek sice mluvil hlavně o sociálních jistotách, ale nezapomínejme, že levice, to už dnes není boj za sociální dávky. To je také boj za registrované partnerství, adopci dětí homosexuály, co nejsnazší přístup k potratům, eutanázii, vymazání náboženství z veřejného prostoru, zasahování státu do soukromé sféry... Proti těmto nešvarům, proti tomuto proticivilizačnímu pochodu je potřeba se posta-

vit. To znamená volit napravo. Jenže trpělivost voličů není nekonečná. Pánové v ODS i KDU–ČSL by si to měli uvědomit. Ochota volit menší zlo bude zákonitě stále menší. Měli by se zamyslet nad tím, jak voliče přitáhnout, co jim nabídnout a také kdo jim to nabídne. Zatím to ale vypadá, že v obou stranách (v ODS především) budeme spíše svědky boje o moc, který (v ODS) asi vyhrají ostřílení matadoři z krajské úrovně, tedy často právě členové oněch korupčních bratrstev, o nichž byla řeč. KDU–ČSL má možná větší šanci (korupční bratrstva jsou v ní výrazně menší), musí ovšem nabídnout voličům (těm nekmenovým) jasný důvod proč v souboji titánů (ODS–ČSSD) volit právě lidovce. Chce-li, aby se unavení a znechucení voliči postavili pod její prapory, musí na nich nejprve jasně vybarvit barvy.

*Matyáš Zrno, Občanský institut
převzato z RC Monitor*

Nabídka zaměstnání

Jednota Orel Zašová hledá vhodného kandidáta na pozici správce budovy, obsluha bowlingu a prodej občerstvení ve svém bowlingovém klubu. Jedná se o zavedenou firmu s klienty, kteří zde slaví životní jubilea, firemní večírky, společenské akce a soutěže v bowlingu. Pracovní doba St–Ne od 15 do 22 hodin. Základní mzda 12 000 Kč plus provize z prodeje zboží a bowlingu. Nutné základy práce s počítačem (program doučíme), řidičský průkaz sk. B a vlastní automobil výhodou. Dále požadujeme ochotu, odpovědnost a poctivost. Pro přesčasové hodiny možné zajistit si brigádníky. Nástup dle dohody. Bližší informace vám poskytne pan Bolek na telefonním čísle 732 763 272.

Plnomocné odpustky v roce sv. Pavla v kostele sv. Petra a Pavla v Kelči

V každou první neděli v měsíci ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Kelči je ve 14.00 hodin svátostné požehnání, pobožnost před obrazem sv. Pavla a příležitost získat plnomocné odpustky v jubilejním roce sv. Pavla.

Stejně odpustky je taky možné získat ve farním kostele sv. Petra a Pavla v Kelči na první pátek v měsíci a také 29. dne každého měsíce. Všechny mše svaté slouží duchovní správce farnosti otec Piotr Wardecki

Bohoslužby ve farním kostele v Kelči

den týdne	čas
pondělí	7.00 (*)
úterý	–
středa	17.00 zimní čas, 18.00 letní čas
čtvrtek	7.00
pátek	17.00
sobota	7.00
neděle	7.00, 10.00

*) Každé první pondělí v měsíci je mše sv. v latinském jazyce

Kristus Král

dokončení ze strany 1

Ale řecký určený svět měl před očima jiného nepřítele: neoblomný osud, zákony nutnosti, které točí věčně hvězdami i lidmi. Těm neujde nikdo. Otcové církve, kteří psali traktáty „Protí osudu“ jsou si plně vědomi, že by nikdo z nás neunikl nutnosti přírody. Kdyby nad ní nebyl někdo vyšší, skrze něhož Otec nebeské kruhy stvořil a kdo je nad zákony přírody.

Ale to byl problém spíš lidí učených, vědců a filosofů. Obyčejní lidé viděli tuto otázku ve světle denní zkušenosti. Řád světa, jak jej známe, ať už mu říkáme osud nebo jinak, přináší každému nemoci, smrt, bolesti, jediným slovem: utrpení. Který král nás může před tímto nepřitelem uchránit?

Lidské síly ovšem na to nestačí. Ale Kristus vševládnoucí proniká i tam. Pronikl do této říše údolí a smrti tím, že tam dobrovolně vešel a že všechno, co lidi hubilo, nemoci a smrt, vzal na sebe.

Na počátku středověku se ikonografie Krista nápadně změnila. Místo majestátní postavy na trůně se vztyčuje obraz Ukřižovaného, bičovaného, korunovaného trním. A přece i on je král, má dokonce víc královské moci než Pantokrator na trůně. Nepronikl jen do světa vládců a mocných tohoto světa, nemá moc jen nad zákony kosmu, ale přináší štěstí a Boží moc i tam, kde se shromáždily všechny slabosti, utrpení a smrt. I tu říši dobyl.

Liturgický cyklus Krista Krále začíná Květnou nedělí, majestátním vstupem předpověděného vládce Izraele do jeho města a do chrámu. Ale nekončí tam. Pokračuje až za hradby města na Golgotu. I to je cesta královská, cesta kříže, která vede až do podsvětí, do říše mrtvých. I tam podle starých mythologií někteří hrdinové pronikli, ale tak tak že vyvázli. A ti, kteří tam kralují, si přáli být raději na zemi pastýřem než v Hádu králem. Kristova cesta „údolím stínů a smrti“ však vede dál až k neděli velikonoční, ke vzkříšení.

V podobenství svatý Ignáce mluví vyvolený král, který chce dobýt celou zemi. Kristovo království je širší: zemi živých i zemi mrtvých. Hlavní rozdíl však mezi mentalitou barokních dobyvatelů a Kristovým královstvím je v cíli, a tedy i v metodě dobývání světa. Španělští plavci se pouštěli do neznámých pralesů Ameriky, protože tam doufali najít zlato. Dobývali svět, aby si z něho co nejvíc odnesli. Kristus dobývá – máme-li to slovo užít – území, která se mu odcizila, aby tam přinesl své bohatství, své štěstí, svou věčnost. Takovým způsobem, i když v maličké míře, dobývá matka srdce svých dětí, zamilovaný přízeň své budoucí ženy. Tak se také dobývá říše vědy, umění a všeho krásného.

Všecko krásné pak má v křesťanském slovníku jméno láska. Kristus je tedy král lásky, král srdcí. Tato myšlenka se stále vracela Napoleonovi při jeho poslední internaci na Elbě. Myslel na svůj vlastní plán dobýt svět. Nebyl od toho daleko. Ale když četl evangelium, pochopil, že jediný oprav-

dový dobyvatel světa je Kristus. Šel jinou cestou, a proto si získal srdce milionů a nakonec i samého Napoleona. A vyzval-li apoštoly a učedníky, aby šli s ním a za ním, je to privilegium, ne služba mocnářům, je to dar a podíl na štěstí, které se nese dál a dál.

Tomáš Špidlík

Křest přijali

Valašské Meziříčí

Kryštof David
Vojtěch Valchař
Markéta Pitrunová
Jáchym Pavel Bořuta

Alžběta Levová
Amálie Kuipers
Sofie Žitníková

Česká křesťanská akademie Valašské Meziříčí

ve spolupráci s M–klubem
pořádá přednášku

Prof. Petra Piňhy

na téma:

Je výchova přežitek nebo záchrana?

M–klub 3. prosince 2008 v 18.00 hodin
Vstupné 40 Kč

Kdo je Petr Piňha?

Prof. PhDr. Petr Piňha, CSc. je katolický kněz, bohemista a lingvista. V letech 1992–1994 zastával post ministra školství v první vládě Václava Klause. Je autorem řady odborných a populárně naučných knih z oblasti výchovy, učení a lingvistiky. Mimo to sepsal řadu životopisů významných osobností katolické církve, například sv. J. N. Neumanna, Zdislavy z Lemberka či Jana Sarkandera.

V nedávné době se setkala s velkým ohlasem autorova přednáška Velká iluze českého školství. Autor se v ní zamýšlí nad podobou školství po roce 1989, hledá příčiny krize autority, poukazuje na roli učitelského povolání v současné společnosti a tak dále.

Výchova, naděje společnosti – jedna z knih, ze které závěrem na dokreslení citujeme: „Svět dětí, které máme dnes vychovávat, se skoro k nepoznání liší od světa, v němž jsme byli vychovávaní my. S tím vším musíme počítat a je jasné, že naším úkolem není ani zastavit vývoj, ani způsobit návrat k „idylické“ minulosti. Naším úkolem je chránit to, co po všech společenských změnách i po veškerých nových vynálezech zůstává platným základem a chrání lidské společenství.“

Za pořadatelé Petr Vrána

Na konec své pozemské cesty došli

Valašské Meziříčí

Ludmila Milotová *3. 10. 1927 +17. 10. 2008, Poličná 36
Emma Benirschková *1. 4. 1924 +16. 10. 2008, Nádražní 108
Vlastimil Staňa *14. 11. 1932 +25. 10. 2008, Svěrákova 23
Jaroslav Dřímál *19. 12. 1931 +3. 11. 2008, Na Šištotě 626
Augustin Bílý *8. 8. 1920 +4. 11. 2008, Potůčky 232
Eduard Stromšík *18. 8. 1936 +5. 11. 2008, Krhová 365

Mariánské informace

- V pondělí 8. prosince 2008 na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie bude zakončen Jubilejní mariánský rok slavený od 8. prosince 2007 při příležitosti 150. výročí zjevení Panny Marie v Lurdech.

V našem kostele se večer rovněž připojíme modlitebním růžencovým bděním a slavením děkovné mše svatě za všechny udělené milosti v průběhu tohoto jubilea i v průběhu celých 150 let.

- Na mezinárodním filmovém festivalu dokumentárních filmů v Jihlavě byl v kategorii Nejlepší český dokumentární film ohodnocen ze všech dokumentárních filmů (tedy převážně světských) jako první film režiséra Víta Jančeka s názvem Ivetka a hora. Film přibližuje zjevení Panny Marie v Litmanově v letech 1991–1995, mapuje historii zjevení, proměnu hory Zvir, ale je především osobním portrétem hlavní vizionářky Ivety Korčákové, jejího duchovního zrání, hledání a nalézání. Má délku 84 minut a do českých kin přichází 20. listopadu tohoto roku. Bohužel moderní technologie, jakou je zpracován zatím neumožňuje promítání v našem kině. Jelikož jsme vykonali v průběhu patnácti let jednašedesát autobusových poutí na toto místo (které bylo v září 2008 oficiálně vyhlášeno dekretem o arcibiskupa Babjaka za poutní místo na Slovensku), jistě budou mít mnozí zájem o tento film. Bude možnost si jej zakoupit od prosince v knihkupectví pana Adamce na náměstí na nosiči DVD v distribuci Karmelitánského nakladatelství.

Film ocenili mj. známý disident Ivan Martin Jirous, prof. PhDr. Tomáš Halík a další osobnosti intelektuálního a církevního života. Informace o tomto filmu jsou dostupné na www.aerofilms.cz/ivetkaahora nebo www.ivetka.net.

Požehnaný advent a celý nový církevní rok přeje a vyprošuje tvůrcům i čtenářům ŽF.

Václav Chládek

Život farností číslo 11, ročník XV

Vydává: Římskokatolická farnost, Křížkovského 60/8, 757 01 Valašské Meziříčí, redakce: Mgr. P. Pavel Stefan, Ing. Hynek Vančura, Mgr. Jiří Dřímál, Ing. Michal Perutka, Jiří Mohelník. Své příspěvky, podněty či připomínky zasílejte elektronickou poštou na adresu zf.vm@abidesign.cz nebo osobně odevzdejte na faře. Sazba a grafická úprava: Abidesign.

Toto číslo vychází 23. listopadu 2008.

<http://zivotfarnosti.hyperlink.cz>